

Rodiče se rostoucí měrou vměšují do vykonávání učitelského povolání. Přes noc se mnozí z nich stali odborníky na pedagogiku. Jejich nepřiměřené požadavky vůči učiteli a nekladení požadavků vůči vlastním dětem a jejich hájení dětí stůj co stůj vytváří egocentrické rodiče a děti.

Píše o tom prostřednictvím norských deníků jako Aftenposten, Dagbladet, Verdens Gang, Bergens Tidende apod. několik norských učitelů. Chirurga o odůvodnění jeho výběru operační techniky nikdo nežádá. Bez vzdělávání a vedení osob k této profesi bychom byli bez nich. Avšak jste-li učitel, pak je to něco jiného. Pak jsou rodiče schopní dokonce na pohovor učitele a rodičů vzít sebou právníka, aby na učitele vyvíjeli větší tlak na to, aby děti, jež se samy snažit nechtějí, získaly ze strany učitelů větší shovívavost.

Rodiče zastupují postoje ke školství. Až učitelům vrátí důvěru k tomu, co dělají, teprve pak stoupne prestiž jejich povolání. Minulé století bylo učitelské povolání respektované, stejně jako kněžské,

lékařské a další z akademických sfér. Dříve mohli být k učitelům nároční rodiče na vysokých pozicích, zato řadový občan se bál jen tak přijít zvenčí a kázat kantorům jak mají správně dělat svou práci anebo naléhali na nich, aby byla kvůli rodinné dovolené posunuta žakovská akce jako koncert, tábor, či sportovní den. Totálně převálcovat všechny ostatní proto, že „mé dítě půjde nahorů a napřed za vyššími cíli.

Jak rodičovská, tak učitelská role se za posledních desetiletí dost změnily. Mállokterí rodiče dokážou být lidským zdrojem a oporou jak svým dětem, tak učitelům. Jediným způsobem, jak může mít občan vliv na učitelství je skrze politiky. Jejím prostřednictvím může být učitelům umožňováno vykonávat své povolání úspěšně a tak, aby ovládali situace a uvalili na potížisty sankce, zkrátka aby měli „sadu nářadí“ dostatečně velikou na to, aby si zjednali potřebný respekt. Žáci s diagnózami, či nevhodným chováním snižují kvalitu výuky celé třídy. Školní rozpočty nechrání slabší žáky, na menší, zvláštní třídy pro přizpůsobovanou výuku přes četné a oblíbené plky politiků na dané téma nejsou zdroje ani kapacity, podobně jako to, že nejsou peníze třeba na výuku plavání, což je v zemi vodního živlu a vodních aktivit nepřehlédnutelný paradox.

Právě díky vměšujících se rodičů do práce učitelů byl rozpoznán ne jeden dyslektik a dysgrafik. Speciální pedagog Edvin M. Eriksen sděluje listu Universitetsavisa, že mnohdy pozoroval asistenty bez odborného vzdělání, jak přistupovali k jednotlivým žákům natolik nevhodně, že to ony žáky ohrožovalo. Polovina zvláštní výuky v norském školství probíhá bez špetky pedagogického vzdělání. Tito asistenti nepochopili to, co žáci nezvládali ani jejich chování a vypořádali se s nimi naprosto chybně. A tehdy, když se mají učitelé proškolovat za účelem dalšího vzdělávání, tak jsou po tato období nahrazováni asistenty, což zase vede k vyššímu nedostatku vzdělávaných učitelů.

Rodiče chtějí všichni, aby si učitel především všímal, utěšoval, uzpůsoboval a naváděl zrovna jejich děti, aby v rámci třídy zastávaly hlavní role a proto se vměšují do toho, koho učitel vybral (samostatně, anebo třeba za přispění tipů a rad dalších žáků) do sportovních týmů, školních divadel, či jako zástupci do žákovských rad a „trivselsledere“, čili něco jako „vedoucí pohody“. Ti poslední mají být přátelští a uctíví a nešikanovat přispívat k zvýšené aktivitě, soudržnosti a bezpečnému školnímu prostředí. Mají o školních přestávkách iniciovat a vést hraní si a aktivity a přitom nesou zvláštní zodpovědnost začleňovat žáky, jež jsou osamělí, dbají na férové chování, zapojování každého, kdo má zájem, a dodržování pravidel her a aktivit. V rámci programu se jim dostává zacvičení do nových aktivit a učí se jak vystupovat jako vedoucí. Aby je každý viděl, nosí vesty a pásky kolem paží.

Dalším jevem je to, jak úřady chorobně nutí učitele do administrativy, čímž se podílejí na kazení tohoto kdysi uctivého povolání. To, v kombinaci s odpovídáním na e-maily, textové zprávy a telefonáty rodičů, kde jsou děti vyličený jako „andílci“, dokáže učitele pořádně vytočit.

Oblíbené heslo politiků zní „Norsko má žít z vědomostí“.

Aby obstála jakožto vysoce technologická země je na kvalitním vzdělávacím systému závislá. Obecný dlouhodobý trend, kdy norské školství vychází v mezinárodních srovnáních podprůměrně, dává rodičům za pravdu, že nelze slepě věřit školství a jeho pracovníkům. I proto si troufnou někteří rodiče přebírat iniciativu, je-li školní výchova dětí, či extrémní politizace části výuky o tématech jako očkování, politika (pohlavních) identit, migrace, globalizace, atd. v rozporu s obecným přesvědčením a hodnotovým vybavením rodičů.

Někteří rodiče třeba na sociálních sítích kritizují učebnice, jež odpovídají na sporné otázky umíněně, příklání se jednostranně na jedno názorové těžiště, řeší složité otázky bez kladení jediné otázky a přitom zatracují a znemožňují jinak smýšlející jako prolhané, společensky nebezpečné, nemorální, chorobné atd. Odrážejí

přežvýkanost masmédií, jež nepřejí názorové pluralitě a zvědavému kladení alternativních otázek dětí na to, s čím třeba nesouhlasí, ovšem jsou manipulovány panovačnými technikami, davovým myšlením a potřebou dětí se nechat utvrzovat v tom, kým jsou. Ať dělají, co dělají, tak je někdo nálepkuje a utne jejich uvažování ve více odstínech dříve, než vůbec začalo. Rovnostářství, indoktrinace a polarizace, kde mají všichni žáci projít tímtež „mlýnem názorů a postojů“ je zvlášť nebezpečné ve světle toho, dokud víme, jak úřady a celé státy za historii své existence pochybovaly a selhávaly, jakmile se úplatný mocenský aparát pro svou nenasytnost spikl proti lidem.

Aktuálně a podle např. zpravodajského serveru www.nrk.no se musí žáci těch škol, kde se stávkuje, učit samostatně, někteří bez plánu od své školy. Obávají se nespravedlivosti kvůli tomu, že se bez vyuky každý učí jinak a proto nebude mít u zkoušek rovné předpoklady. Žáci středních škol má o zkoušky starosti, hlavně ti, jež potřebují co nejlepší prospěch, aby se dostali na kýžená studia. Čelí konkurenci tzv. koronavirových ročníků, jež byly sprostěny zkoušení. Kvůli koronaviru a tehdy uzavřeným školám si mnozí myslí, a to nejen pracovníci ve školství, že je současná stávka nezbytná. Během pandemie učitelé přitakali symbolickému vylepšení odměňování proto, že byla společnost v úzkých a nebyl pravý čas na boj o platy. Nicméně politici slibovali kompenzace, avšak svým slibům nedostáli.

Konec stávky? Co teprve, dojdou-li nám učitelé? Co bude pak? Kvůli stávce již ze středních škol odcházejí žáci, mj. ti, jimž v jejich životě schází předvídatelné, bezpečné rámce. Je zvláštní, že rodiče za této situace více nepodporují učitele, než se dříve letos zastávali třeba letců, nevyvíjí větší tlak na Svaz okresů (Kommunenenes Sentralforbund), zaměstnavatele učitelů. Jsou učitelé podle rodičů jen odměňově nadhodnocené chůvy jejich dětí a školy pouhými úschovnamy? V reálu platy učitelé za posledních patnáct let klesly o 13 %.

□ □ □ □ □ (No Ratings Yet)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

•

Artur napsal:

17/09/2022 (06:32)

Pěkný článek, ovšem výraz „LIDSKÉ ZDROJE“ je vypovídající o společnosti!

Odpovědět